

Древеснытъ овошкы сочны,
 Богатыя родъ листовитъ
 На Флора милвано управямъ,
 И тънкія и тихъ Зефиръ
 Надъ сичкытъ морета движж.
 Когато животворый Фебъ
 Лицето на земята топли,
 Или пакъ нощныйтъ Еребъ
 Тварьта бы звѣзденъ отморявалъ,
 Всесплный богъ на Любовьта
 Държи всемірныя сѣ скчптьръ.
 Любѣжтъ младагытъ сърца
 Монтъ сънища пріятны,
 И вѣжтъ брачны два вѣща
 Преплетены съ надѣжды златны;
 Тѣй силата на Любовьта
 Боготворете вый, о смъртны!»

Щомъ са свърши пѣсента, египтянинътъ олови за ржка Апикида, който ако и омалянъ и упоенъ отъ мелодіята поупрѣ са малко, но послѣдува го до завѣсата която бѣше на края на стаята. Тамъ освѣщеніето бѣ толкосъ голѣмо, щото мыслишь че хиляды звѣзды преобрѣщахж завѣсата на небесна твърдъ когато тя въ яснытъ лѣтны нощы са огледа на быстрытъ воды на Касталія. Тукъ тамъ бѣхж исписаны багряны и златы облацы на които перото на живописеца бѣше начертано свѣрхчеловѣчески красоты и образы съ усмихката на Апеллеса и на Фидіа. Звѣздытъ, колто като че по вълшебство свѣтахж на прозрачната и синя оубзи завѣса пронизвахж я съ лучытъ си, а музыката, която ставаше по живостна, слушане по-отъ далечъ, сливаше са въ една дивна мелодія.

— Какво е туй чудо, Арбаке? рече Апикидъ съ гласъ трепетень отъ очудванье. Ты като са отрече отъ боговетѣ, искашь сега. . . .

— Да ти покажж блаженството имъ, пресѣче му думата Арбакъ съ тонъ толкози живъ и различенъ отъ досегашныя му студень и тихъ наравъ, щото Апикидъ смаянъ помысли че египтянинътъ въ единъ мигъ е мѣнилъ натурата си. Щомъ стигвахж до завѣсата, екнж изведнажъ нова мелодія посилна отъ досегашнытъ и повече у-сладителна и странна, и сто тогасъ прозрачната завѣса като че по звуковетѣ на музыката, раздвои са посрѣдъ и са подигнж на възду-